

ம னி ப் பிறவரை ஏதான் 4

(திரு. அ. வி. மயில்வாகனம், கிருயல்கல்லூரி)

(മുൻക്രാന്തി)

தினி, சின்னை, பார் எனும் சொற் களை “உன்னோ ஆர், என்ற சின்னக்கு கிடை அதிர்ப்பார்” இவற்றை முன் பொன்னையில் தாழ்வுபட்டு மிகப்பழையன, சின்னையை மிகப்பழையன என்றன. ஆதலின், அவருடைய காலத்தில் அப்பழையன வற்றை இப்புதீயன வற்றால் சின்னக்கேண்டிடுவதாயிற்ற நாம் முன் கண்டு நிற்க பேரே கூடாது இங்கும் சில சொற்களின் சின்னக்கம் வருமா-சிர்-ஜெலம், ஆம்பு-கம்பிரைம், தண்டா-ஸமாலூரம், ஆயை-கார் மம், கடல்-ஸமுத்தம், ஆசு-ஷட்கம், சுப்பன்-ஏனை, இவ்வுலக சின் கடைக்கு டத்ரா ரணம்;— (ப. 125) “வஞ்சனத்து வக்கு பேய் ச்சிர்பாப்புறுத்துவா-பினு, மன்ன எக்குதெண்ட காலனே”—“என் நாசபை, குவலைப்பைத்தெலுப் போலேயும் கமலைப்போலேயும் எதிரியைத் தேர்ந்தெடுவதற்கை நாய்வத்துவான்டு வஞ்சன வாய்வநெட காக்கன்விதையடைய பராண ஸின் பாலோடையடை வாங்கினுப், அவனும் தானுப் பழுகைக்குட்க வாதன், இவற்றும் பின்னோயாப் ஆக ஏத்தோடே அம்முலைப்பராண அழுத செய்யான்.”

இப்பக்கிமை யான்றி ரோக்கும் பொருது 'வரக்கூப்', என்றும் சினை முற்ற வரைக்கும் முன்னிலையிடமும், அதைப்பேச படர்க்கவிட முழுவதுகின்றன. "அவனும், இவனும்" - என்னும்போது அதை முன்னைய தெரட்டுடன் பொருத்தாவரவின. இங்கூடமைச்சற்றம் சிலவேளை தமிழரவும் செய்துகிடும், சிலவேள்கூடம் தாங்காரத்து ஆய்ச்சியர்தாரவைபுள்- 'திரங்க்டமயர்' (Third Person) என்பதையும் 'மூலவரும் சுராத்யால்' (III rd Person) என்பதையும் நோக்குக.

அவ்டாதச இரகியம்—இதன்
ஆசிரியர் பின்ன வேராகாச்சராயிர
சுப்பவர்; ஓம் நோநாராயணாப்”
என்றும் முழும்திரத்தின் உட்
பொருள் எல்லாக்கும் இதற்கு, இதை
மூலம் சொல்லும்தான். இதை
மூலம் சொல்லும்தான். மாத்திரமே
10 பக்கங்களில் யிளக்கம்
யண்டு. அதன் பின் 18 இரக
சி யங்கள் யிளக்கப்படுகின்றன,
இவற்றின் உட்பொருள் ஆராயிக்,
இவற்றின் தாதுவாக்கின் வரிய
தேர் வல்லுப்புன் அகப்பட்டுத் தந்த
எளிப்போம். இதற்கே, சிறைகளின்
சமரசனோக்காதி அதன் யிளக்க
முழு தரப்பட்டுள்ளது.*

இனவரையின்றும் ஒன்று
யிரக்கமாக்கிறது. ‘இதே’ என்
அம் முடிபு எடுத்து சட்ட என்
பதி. தசௌபதிக்கு ஆபத்
தலே புடையை சாந்தம் கிருகாம
மிறே? ஆபத்யம் பணிசொவது
சிறுவரிக்கிறே? 100 என்றும்
பொழுது அதைக் கண்டாம்
‘அன்றே’யிலிருந்து ‘இதே’ வர்
நற்போல, ‘கண்றுப், ‘கண்டீ,
என்பனவுற்றிலிருந்து கிடைய்,
கீஸ்? என்று சொகை, இனி, புடை
யை என்ற இடுக்கை உதியது சர
லும்புவது யோதுமோச விழுக்காரா
மென்ற, %

ஆகாரிய ஹிருதயம்:— இதற்கு
உரை அழுகை மனவளங்பு பிப்ரு
ம்ரள வயநூர் 18-ம் தூற்றுண்ணி

பண்டைக் கமிழ் நாகரிகம்

(கோழும்புத்துறை, பண்டிதர். வி. கே. பி. நாதன்)

മുൻ്ദ്രാട്ട്.

வளவுக்கிணங்க எழுதினார். இவர் நம் மாஸ்பூரின் தயத்தில் சீதைப்போனால் வர். இதன் சிறப்பு ரூபாய் என்ன வரானால் இதனுடைய நுழைவு ஒவ்வொரு சொல்லும் நம்மாழ்வரால் முதலில் உபயோகிக்கப்பட்டமை என்பது. அப்படிச் சொற்களையிட ஒவ்வொரு சொல் இவ்வகையில் வழங்கார். ஆதலைச் சூருக்குத் துண்மாழ்வர்களை மேற்கொண்டு ஆழ்த்த பற்றுத் தேவன்றும், அவரும் அவருகையை பரட்டிக்க வருவார்கள் சொற்களை மாத்துக்கொடு பிரயோகிப்பதற்கு அருப்பதற்கிணக் கத்திற்கு அணிப்பதை ஒன்றும் பரவியதுவிக்கவர். சொற்பெறுக்கும் இத்தாக் கிறத்த விளக்கமும் தறுதல் கஷ்டமென்பது சொல்லா வில்லைங்கும். இனி வசனக்கையும் சீர்ப்பாறுது.

இதற்கு அந்தம், விபரங்கள் என்று இரண்டு உரைகளுள். இவற்றின் முன்னொப்பது சுருக்க வரு, மின்னொப்பது விரிவாரா, இல் ஆவரபின்றை இருக்கம் அதிகம் இராது. பேஸ்வரும் வசந்தத்தோடு இவ்வரையின் விளக்கமுட்டும் விஸ்தராது. (P 13) “இல்லை கூட்டு மும் கேவ்டு வேணுதா போகீசு நெண்பொருள்ளாதலைப்பெற்று? தா சங்கிலிருத்தாறும் உள்ளுவிஷன் கூடும் பொருள்களை பெறத்தின்று அது அத்தழும் வராற்குமாகச் செல்கிறதோ அது கண்ணுண்டாக்கும்.” இதன் நிறு சுசா என்னெப்பது? இதன் முழுக்குத் தையும் அறியப்பட சுற்றுயாற்றனலும் முடியாது!

வியாக்கியரன்தான், ஒவ்வொரு
சொல்லிற்கும் குற்றதுத தாப்பர்ட்
உள்ளது. அச்சொல் எவ்வளம்
நம்மால்லார் சிபோத்ததுத் காணப்
படவினாலே. இதனுடை குறிப்
புக்கள் தெலுங்கு மொழிலில் வந்
தன். தனித்தமிழ்ச்சொறாகிய
தனிப்பன், சொல்லுகிறபடி' என
பன், தசென், ரொல்லுகிறபடி
ஏன்ற எழுதுபது. இது தமிழிற்
ந்தச் சுக்கதப்பிடிஷைப் பூச்சியது
பிரபல் கோஸ் மகிழ்ச்சது. இந்த,
நாட்க, நூத, ஜி, ஆன்-பூதியபன்
உற்கறைப்படி, வேறு தனித்தமிழ்ச்
சொற்கள் காணபது அருமை.
நாட்காலிகளில் தமிழ் ஆராசமாவி
நாட்கும். உப:-(P. 13) இந்த
ஏராயணத்துப்பற்யுக்கத பிதா புதர்
பயபற்றம் த்ரைகுணப் பாதிட்ட
ஒச்சன வேறு.

வேலூரிடத்தில் இவ்வசிரியரை
“சம்ஸ்கிருதமும் த்ராவி-முராய்
பராப்ரஸ்பரம் அக்ஷிபோன்சியமாயி
நக்கவேண்டாவோ?” என்கிறு.
இவ்விவண்ணத்துடனேயே அங்
கால உயர்பாசிரியர், இறக்குறுட்ட
சுங்கத்தைத் தமிழ்ப்புகுத்தீ
வணிபப்ராளனத்தை உண்டாக்கி
சுங்கப்பட்டனர்மேலும் யன்
மொக்க.

— பூர்வங் பூஜனம்:— தித்து
துசிரியர் பின்னே லேசுக்காரியர்;
உறையசிரியர் ஜீபர் என்பர்.
ரணைப் பூரகனைப்போன்றே இது
ஊனும் பல க்ராமியச் செருகா

தமிழ் பண்டைய விவரங்களை
மிக அழகனானது. அந்தனால் பெறும்
பாலும் தெய்தங்களையும் ஆராய்க்கு
சொய்யிக்கும் விவரங்களையைக்
கொள்ளவேண்டும். அதையினி, அதை
யை; மாண்பினால்கொடும்பது தமிழ்
ஆராய்க்குத் தொன்றாலும் காந்தங்கள் மு
றையினியும் கொள்வார். வணிகரும்
வேளாளரும் தவித்தீர்ம். மற்றும்
ரேஸனில் காந்தங்களுறையினையே
முதலாகக் கொள்வார். முடிவாகக் கூ
றுமிடத்து திறவிருவதை மனவினை

கணையே தமிழ்முடிக்கள் கொண்டிருக்கதனர். உண்மையான அன்பினும் விளிக்கட்டுக் கூடி வீராகும் சொய்து கொள்கிறான், சிற்கிணி வேற்று மையின் நிலைபே இல்லறம் கடார்த்துக்கணர். மகனிர் அறிவிறவுதற்கு முன்னும் அறிக்குறிஞரும் மணஞ்சு செய்து கொள்ளுவார். இவ்வணம் அன்பின்வழிப்பட்டு பெண்டிர் கற்போன்றை தம் ஆபரணங்கள் கொண்டிருத்தால் தம் தலைவன் மரித்துபோது தாழமும் உயிர் விடுதலைப் பேசுவதாகக் கொண்டிருக்குத்தனர். உயிர்முடித்துபோயிலும் தாமிழ்வளையரை தலைவனை விளைவிட்டுக்கொண்டுமையோன்றியற்றவார். அங்காலத்துத் தமிழ்மரத் தங்கின்கிறதையும் யாரே அன்பிட்டுரைக்கவள்ளார்கள்

இனித் தமிழ்க்கள் கடவுட் பேணும் ஆண்டுகளிலேயும் மிக குறையாறுக்கான். தெய்வம் போற்றல் குறித்துக் கங்கபதி கிரித வேறுபாட்டோன்னையாக கிருத்து. தெய்வங்களை மிக்காரையும் கந்தின் மகனினரையும் தெய்வத்தினுடைய மேவாகச் சுருக்கிவதைப் பழக்கியிருந்து நாம்களும் பரக்கக் காணும். சமயங்களில் அரசர் களுக்குப் புலவர்களும் அறங்கரர்களை நன்று கீழாக்கின், பண்ணைத் தமிழர் எத்தனை ஆண்டுகளிலேயும் வினர்கள் பதைக்காண்டும்.

இவ்வாறு பண்ணத் தமிழ்கள் கரகிடக்கிறப்பேன் இப்பெடுக்காலம் கறித்தும் ஒருவாறு அறியதற்கு உத்திரவிடுப்பன, அச்சாலத்தை அடுத்தமிழ் வராண்கள் அருளி கூற்றிய நாற்பிறக்காலோ. அவைகளே சம்ஹாந்தா என வழிக்கப்படும்,

இனி, இத்தகைப் பிறப்புடைத் தமிழர் யாவர் என்பதைப்பற்றிச் சிற்று ஆராய்வேயும், பண்டைத் தக்காலிகளின் நிறைவேலையும் பலர் பலவிதமாய்க் கூறுவர். ஆகையாக கண்டத்திலிருந்து போதுமான்களினிடமிருந்து ஒரு வகுப்பின் மென்வும், கண்ணக் கரையிலிருந்து ஆரியால் தூரத்தில்பட்டுத் தென் மூலிகேகளில் வரத சாரியீற்றும், கெழு மூலக்கள் சரியானவும், தெற்கை கடல்களினிடமிருந்து போதுமான்களினிடமிருந்து மூலியர்கள் வரத சாரியீற்றும், மற்றும்பல வருவன் கூறுவர். இத்தகைப் பிறப்பு ரூபரூப சாராகும் தங்கள் தங்கள் அப்பொருத்தற்குத் தாக்காவும் செல்ல ஆதாரங்களுடையாயிலும், அவர்கள் பலகேவற்றிடங்களிலிருந்து நன்றி வந்தபொழுது இத்தகையாகி சிர்மாறுஷ்டமாய் இருந்தது என்ற சுவாபத்தைச் சிற்றும் கவனிக்க வில்லைப்பின்றே தேன்றும்தது, அவருள் எலுமியரை கண்டையினி ரூபம் போதார் தமிழர் என்று கூறுவாரே கூறுற்றுவாது சிற்று ஒப்பாரம், ஏன்னின் தூதுவும் ஒருக்காலத்தின் தமிழர்களையிதிருத்த தத்துவே கரணம், ஆனால், அவர்கள் தக்காலிகளிடமிருந்தும் பொருத்தற்குக் கடல்களின்டை

*. Gita 18th Discourse
No. 66.

